

myndighed, det maa man holde fast. Det vilde have været lige uberettiget at gaa til en saadan Foranstaltning paa Finansudvalgets Tilskyndelse eller Tilslutning. Saa længe Finansudvalgets Medlemmer fra de forskellige Grupper ikke have henvendt sig til Grupperne for at faa Sanktion paa denne, vejer Finansudvalget i dette Stykke ikke mere end en hvem som helst anden.

Men Sagen er simpelt hen den, at den konstitutionelle Minister har givet et Tilsgagn til Bankkomiteens Medlemmer om, at de maatte udvide Garantien, som der her er Tale om, alt under Forventning af Lovgivningsmagtens Sanktion. Og det har sikkerlig ogsaa været afdøde Finansminister Vilhelm Lassens Mening at søge en saadan Sanktion. Grundene til, at det ikke er sket, kan jeg lige saa lidt som foregaaende Talere forklare mig. Det er gjort gældende fra flere Sider, at hans Sygdom o. s. v. muligvis har haft Indflydelse derpaa, og det er der vist heller ingen, der tør benægte. Men det kan ogsaa godt være, at en af Grundene til, at han ikke straks kom til Rigsdagen, var, at han ikke ønskede i Øjeblikket at faa mere Spræl om denne Sag eller at faa mere ud om den, end der allerede var kommet. Jeg er af den Formening, at hvis Finansminister Vilhelm Lassen i Fjor var kommen til dette Ting, vilde man beredvilligt være gaaet med til at udvide Bankgarantien.

Nu er der fra flere Sider udtalt Ønske om, at Sagen maa blive henvist til et Udvalg, hvad den, efter hvad jeg hører, vil blive. Jeg slutter mig til disse Ønsker, ogsaa jeg kan ønske, at vi faa fuldt Rede paa, hvad der er foregaaet i Bankkomiteen, og jeg føler mig overbevist om, at der er slet ingen, der ønsker, at noget skal skjules i den Henseende, saa det komme vi sikkerlig nok over.

Det ærede Medlem for Sorø Amts 1ste Valgkreds (Zahle) udtalte i Slutningen af sit Foredrag, at for ham stod det som et Spørgsmaal, om det ikke havde været lige saa heldigt, om vi havde haft en akut Krise, som at den som nu blev kronisk. Det kan saamænd gerne være. Jeg er ikke inde i disse Forhold, jeg skal ikke optræde som sagkyndig paa dette Omraade. Det kan gerne være, det ærede Medlem har Ret; i hvert Fald synes jeg, at det er lidet lysteligt, saadan som Bankrenten, Diskontoen, staar i Øjeblikket. Om man bliver ved her til Lands at holde den oppe til Trods for, at man i Nabolandene har den lavere, skal det ikke hjælpe til at komme ud over de døde Punkter. Det kan gerne være, det

ærede Medlem har Ret paa dette Omraade, og jeg vil henstille til den højtærede Minister, om han ikke kunde bidrage noget til, at Rentefoden snart gik ned. Jeg tror, et saadant Skridt vil blive hilst med Glæde fra alle Sider, baade af forretningsdrivende og af andre. Men, som sagt, nu bliver der jo Lejlighed til i et Udvalg at faa Sagen fuldstændig oplyst, og saa er jeg ikke i Tvivl om, at man vil komme til et Resultat, der er tilfredsstillende, idet man behandler alle lige.

J. C. Christensen: Jeg har faaet Lyst til at gøre nogle Bemærkninger i Anledning af, hvad der er talt i denne Sag. Det er gaaet med denne Sag, som det ofte gaar, naar Ulykker, Farer og Katastrofer nærme sig: Folk blive urolige, de blive nervøse. Mange raabe op om, at nu skal der tages fat, nu skal den og den træde til, og det og det skal der gøres. Ængsteligheden fører med sig et stort Vilderede om, hvad der egentlig skal gøres. Endelig træder der nogen til, som gør det, der skal gøres, og alle finde sig tilfredse. Men naar Faren er overstaaet, komme Kritikerne frem, den ene efter den anden, og sige: Aa, det skulde have været gjort helt anderledes! Det, de gjorde den Gang, var helt galt. Det kunde man straks have set, at saadan skulde Sagen slet ikke have været fremmet. Saadan gaar det her som saa ofte ved den Slags Lejligheder.

Der er vel ikke mange i denne Sal, der ikke kunne mindes den Panik, der var ved at rejse sig i Februar forrige Aar, altsaa for neppe et Aar siden. De kunne maaske ogsaa erindre, hvorledes der den Gang blev kaldt paa Finansminister Vilhelm Lassen, hvorledes han endog i et af vore Blade blev skældt ud, fordi han havde tilladt sig at rejse ud og se til sin gamle Moder, Dagen før Bankgarantien blev stiftet. Han kom tilbage og forhandlede med Bankmændene, de traf Overenskomsten af 9. Februar, han mødte med den her i Rigsdagen, og alle tiltraadte den. Thi vel at mærke, med den Lov, der blev vedtaget, og som bærer Datoen 15. Februar, blev Overenskomsten tiltraadt og tiltraadt fuldt ud. Der var ingen, der tog Afstand fra noget af Overenskomstens Punkter. Da Sagen var ordnet, efter Lovens Vedtagelse, priste alle Blade her i Landet Vilhelm Lassens Energi, Klarsyn og Dygtighed, priste ogsaa Rigsdagen, fordi vi sluttede os til og vedtog Loven, og alt var saare godt. Nu staa vi i Januar Maaned 1909. Faren for Panik er overstaaet, det, man